

Tản mạn cuối năm 2018

Các bạn thân mến

Những giờ cuối của năm đang dần qua, chắc rằng mỗi người chúng ta đều cảm thấy có chút gì băng khuâng, có chút bồi hồi là lạ, một cảm xúc khó tả...lại một năm sắp hết theo sắp xếp thời gian của người đời...Cái kết thúc của một năm làm tôi có chút chạnh lòng với một chút vui, một chút buồn, một chút nao nao.

Một năm trôi qua, với thăng trầm của cuộc sống, nhưng rồi biết chấp nhận thì dường như mọi chuyện cũng qua đi nhẹ nhàng, cũng kết thúc đâu vào đấy. Thật ra thì tôi phải tạm bằng lòng với cuộc sống của mình cho đến ngày hôm nay tương đối đầy đủ. Đông sang lạnh trở trời và gia đình tôi vẫn có đủ cái ăn cái mặc cho ấm thân.

Một năm trôi qua, tôi có thêm bao mối tương quan mới, qua đó cuộc sống, sinh hoạt hằng ngày cũng được mở rộng ra thêm, họ đến với tôi mang theo những niềm vui và nỗi buồn không tránh khỏi, bước hành trình của tôi vì đó mà không đơn côi và trống vắng.

Ngồi yên nhìn lại, cũng có biết bao lần tôi làm tổn thương cho người khác, lỗi lầm với người trong nhà, bè bạn...tạo ra những khoảnh khắc nội kết không mấy bình an. Có những lúc tôi chỉ lo riêng cho bản thân mình hơn là hy sinh, chăm sóc hay để ý đến những người thân thương, bạn bè bên cạnh,. Rồi cũng có những lần bộp chộp, thiếu nghĩ suy, vô tình nói những lời làm người khác phải buồn rầu vì mình. Đôi khi, những toan tính, sắp xếp không được như ý muốn, tôi đâm ra cáu kỉnh, giận dữ vô cớ. gây gổ với những người làm chung việc gì đó, làm tương quan giữa chúng tôi bỗng trở nên nặng nề, căng thẳng...Rồi còn nữa, tôi cũng đã đánh mất đi cơ hội làm một điều gì tốt giúp tha nhân, tôi sợ mình bị mất mát nên hai tay nắm chặt cái túi tiền của mình, nhắm mắt, không dám đưa tay mình ra để nâng đỡ một người anh chị em đang trong cơn túng thiếu...và tệ hơn nữa là đôi khi tôi tạo cho mình một tháp ngà kiên cố, hướng theo câu „sống chết mặc bây“ rồi co rúm mình trong cái thế giới riêng đó, vô tâm đến nỗi không dám nắm lấy bàn tay đang cần sự sẻ chia của một ai đó...và rồi, trong những ngày tháng qua, có người thân, người tôi từng quen biết nào đó đã vĩnh viễn ra đi mà tôi không một lời đưa tiễn, để bây giờ trong lòng luôn nuối tiếc....và chắc còn nhiều lỗi lầm hời hợt lắm....

Ngồi thật yên nhìn lại, không phải để trách móc hay biện luận những gì đã làm, để dằn vò, để trừng phạt này nọ, mà tôi thấy đây là cơ hội để nhận ra rõ ràng

hình bóng của Đức Bụt trong tôi vẫn song hành với tôi trong từng bước chân trong cuộc sống. Người luôn giúp tôi nhận diện ra những lỗi lầm tôi đã phạm, luôn tha thứ, bao dung mọi phiền muộn đã gây ra, Người chỉ tôi thấy rõ ánh sáng ở cuối con đường hầm, sách tấn tôi trên hành trình tìm lại tôi, giúp tôi tu tập tinh tiến hơn để không còn lập lại những lỗi lầm xưa, có được hơi thở nhẹ nhàng và bước chân thông dong trên mọi nẻo đường đầy cỏ thơm hoa đẹp.

Người cho tôi cơ hội để tự hỏi mình:

Những ngày qua tôi có vui không ? có chuyển hóa những nội kết, khổ đau qua sự tu tập hằng ngày được không ? Những áy náy trong lòng đã được giải tỏa hay chưa ?

Những tương quan với tha nhân đã và đang rạn nứt có được tôi lưu tâm để hàn gắn lại tốt chưa ?

Tôi đã thực hiện xong những việc dự định nào chưa và có được niềm an lạc qua đó không ?

Ngẫm nghĩ lại tất cả những gì đã xảy đến, tôi thấy vui hay buồn? Rút tỉa được những gì ?

Mỗi sáng nhìn trong gương, tóc bạc thêm vài sợi, da chùn thêm một chút. Cái gì có tướng thì có sinh có diệt, nhưng cái Tâm thì có bao giờ sinh diệt đâu, điều này làm tôi cười với tôi, phấn chấn và luôn tự tin vào con đường mình đã chọn, tay tôi trong tay Thầy, tay tôi trong tay Bụt....mong ước gì nữa đây !

Tôi sẽ tự mình dâng lên Bụt trong tôi lời nguyện của tôi qua ba cái lay, bắt chước những người phương Tây, vào ngày đầu năm dương lịch, họ hay có những điều mà họ muốn thực hiện cho một năm mới, tôi cũng có một vài nguyện ước, hay ít ra là tự dặn lòng mình:

- Tôi sẽ để thì giờ quan sát cỏ xanh dưới chân mình, để ý ngắm hoa dại bên đường hoặc ngắm lá trên cành...để thấy đâu đâu cũng có sự sống, dù khiêm tốn nhưng chúng sống thật tươi đẹp.
- Dành thêm chút thời gian để hòa mình với thiên nhiên mênh mông cho tâm thần thư thái, chấp nhận mọi vụ việc đưa đến vì mọi sự tồn tại đều có lý do riêng của nó.
- Không nên phê phán kẻ khác, nhất là người mình chưa hiểu biết nhiều, chỉ nên góp ý với những người mà mình thương yêu, chứ không nên áp đặt họ phải theo ý mình.

- Mỗi khi tức giận, bất như ý thì không nên nói chuyện, vì sau đó tôi sẽ phải hối hận về những lời đã lỡ thốt ra.
- Nên tha thứ cho người làm mình tổn thương và cố gắng đừng để họ có cơ hội tái phạm nữa.
- Tận hưởng hết lòng niềm vui của mình khi có được, biết trân trọng hạnh phúc bản thân, cảm ơn những gì mình đang có và theo đuổi tiếp lý tưởng cuộc đời mình.

Những lời nguyện chân thành và tha thiết nhất khi ngoài kia pháo nổ đón chào năm mới.

Và tôi xin mời các bạn cùng thong dong trên con đường thênh thang của tôi.

Hiên trúc, 31.12.2018

Bông Lục Bình

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:

<http://www.vietnamvanhien.org/TamHaiDuc.html>

www.vietnamvanhien.org

